

பாரோ எம்சு

திராசு பிஞ்சியார்களே

உலகக் கவிதைத் தளத்தை முன்னிட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

இலங்கை கவிஞர்களின் தொகுப்பு

21.03.2023

யாரூரூ எமகிசு எசூரூக ரூரூசூரூரூகலூ

2023 ஂண்சூ மார்சூ-21 ஂன்று கௌண்டூடப்ப்ட்ட ஂலக
தூனத்தூை முன்னூட்டு வெனூயூடப்ப்ட்ட தேசூய மட்டத்தூலூன
கவூரூர்களூன் தூகூப்பு

தூகூப்பூசூரூரூயர்

மேமன்கலூ

First Print - 2023

Yaaro Emakku Ethiraga Nitkiraargal

© Memonkavi

ISBN978-624-99126-01-5

Page Layout by
Pathmaroshini Gnanasekaram

Cover Design by
Memon kavi

Published by
Matamai

23, Reservoir Road, Dematagoda, Colombo - 09

முதற் பதிப்பு: 2023

யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள்

© மேமன்கவி

ISBN 978-624-99126-01-5

பக்க வடிவமைப்பு
பத்மரோஷினி ஞானசேகரம்

அட்டை வடிவமைப்பு
மேமன் கவி

வெளியீடு
மற்றமை

23, நிசேர்வையர் ரோட், தெமட்டகொடை, கொழும்பு - 09

சமூ஁்ப்பணம்

ஏன் இறக்கிறோம்?
என அறியாமல்
இறந்து போன
சகல உயிரினங்களுக்கும்
இது.

“

உலகக் கவிதை நாள்
(World Poetry Day) என்பது
ஆண்டுதோறும் மார்ச் 21 இல்
கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.
இது உலகம் முழுவதும்
கவிதை வாசிக்கவும், எழுதவும்,
வெளியிடவும் மற்றும் போதனை செய்யவும்,
உனக்குவிக்கும் பொருட்டு
யுனெஸ்கோ எனும்
ஐக்கிய பண்பாட்டு நிறுவனத்தால்
1999 ஆம் ஆண்டு அறிவிக்கப்பட்டது.

”

கவிதை

உலக இலக்கியங்களின் ஆதி இலக்கிய வடிவம்.
சொற்களின் சங்கமம்.
மற்ற இலக்கிய வடிவங்கள்
விவரணங்களாகவும் விபரிப்புகளாக வெளிப்பட
கவிதை மட்டும் உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும்
சொற்களின் வடிவில் எடுத்துக் காட்டும்.
உலக மொழிகளின் எல்லாவற்றிலும்
அகராதிகளின் உள்ள சொற்களைக் கொண்டுதான்
கவிதைகள் எழுதப்படுகின்றன.
எந்தச் சொல்லை எந்த இடத்தில் வைத்தால்
ஒரு கவிஞர் சொல்ல நினைக்கும் செய்தி
வெளிப்படுத்தும் அனுபவம் தாக்கபூர்வமாகவும்,
ஆக்கப்பூர்வமாகவும் வாசகரிடம்
சென்றடையும் என்ற நுணுக்கத்தை அறிந்து
இருப்பதுதான் கவிஞரின் தனித்துவம், திறன் எனலாம்
மேற்கண்ட கருத்தின் அடிப்படையில்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 10 கவிஞர்களின்
50 கவிதைகளை“ யாரோ எமக்கு எதிராக
நிற்கிறார்கள்” எனும் தலைப்பில் ஒரு தொகுப்பாக
2023 ஆம் ஆண்டுக்கான மார்ச் 21 கவிதை தினத்தை
முன்னிட்டு
மற்றமை முதல் வெளியீடாக முன் வைப்பதில்
மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

தொகுப்பாசிரியர்

உள்ளே...

கெக்கிராவ சுலைஹா

1. வனக் காதல் 12
2. தாய் வீடு 14
3. திமிர் விஷம் 17
4. வனத்துள் உறங்கும் முகங்கள் 19
5. மழையெனப் பொழிகிறாய் 21

மாரிமுத்து சிவகுமார்

6. மலைகளின் தந்தை 24
7. குழந்தைகள் வயலின் இசைப்பது எப்போது 27
8. புதிய பாடல் 29
9. மலைமீதில் படரும் சுவாசம் 32
10. வேடம் தாங்கும் தலைவர்கள் 35

வெலிமடை ரபீக்

11. நிகழ்காயங்கள் 38
12. சமாதானம் 41
13. வறுமை 45
14. சுயநலமிகள் 47
15. சில கேள்விகள் 50

தினுஷா மகாலிங்கம்

16. தனிமைக்கால தொட்டிகள் 54
17. காத்திருப்பு 56

18. நிலவாகிய நான்	58
19. பிறந்த நாள்	60
20. என் பழைய புகைப்படம்	62

முல்லை முஸ்ரிபா

21. ஆதி நள்ளிரவின் புதுத் தெம்பு	65
22. புனைவின் ஆறா வடு	68
23. இரவில் கண்விழிக்கும் ஓவியம்	70
24. பிரதியெனும் வீடும் வீடெனும் பிரதியும்	72
25. புத்தகங்களைக் கொண்டு விட்டார்கள்	74

சிவனு மனோஹரன்

26. கயிறுகள் அறுபம்	77
27. வெள்ளை ரோஜாக்கள்	79
28. சொற்களால் வனைந்த வீடு	81
29. எனக்குள் ஒளிரும் கவிதை	83
30. அவன் நமக்கு கேள்விக்குறி	85

துவாரகன்

31. மீளவும் மரங்களில் தொங்கி விளையாடலாம் -2	88
32. சொரணை கெடுதல்	90
33. ஜந்நாறு கிராமங்களைத் தின்னும் ஆடு	92
34. காறை பெயரும் சுவர்கள்	94
35. கரைந்து நீளுதல்	96

பாரைஞ்சனி ஜெயபால்

36. சிறகுகள் எப்போ விரியும்?	99
37. ஏக்கம்	102
38. வஞ்சம்	104
39. தூக்கணாங்குருவிக்கூடும் ரெட்டைனும்	107
40. ஞானவிடியல்	109

அனார்

41. ஊஞ்சல்	113
42. கறிவேப்பிலை மரத்தில் அன்பைப்பழுகுதல்	115
43. நாட்டுப்புறப் பாடகி	117
44. இறுதி நிலைகள்	119
45. வெயிலின் நிறம் தனிமை	121

மேமன்கவி

46. அவர்கள்	124
47. மரணங்களின் நேர்முக வர்ணனை	127
48. வீழ்வது யாராயினும்...	129
49. ஆதிகளின் புதைகுழிகளிலிருந்து	131
50. யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள்	134

கெக்கீராவ சுலைஹா

1. வகைக் காதல்
2. தாய் வீடு
3. தீயிர் விஷம்
4. மழையெடைப் பொழிகிறாய்
5. வகைத்துள் உறங்கும் முகங்கள்

1

உனக் காதல்

குளிர்பனி உறைந்திருக்கிறது,
நிலத்தின் கண்ணில்.
வனம்வழியே கண் முளைக்கிறது.

நீளக்கூந்தல் பரவுகிறது,
பறவையாக மரமாக.
குதூகலத்தின் இலைகள்
தொங்குகின்றன.

திராட்சைக் கொடி மனசு.
காதல் படரும் தவறாமல்.
ஆன்மா திளைக்கும் தீவிரமாக.

இளமையாய் இருக்கிறேன்
என்றென்றும். அறிவாயா?
காட்டுக்கு வயசாவதில்லை.

எல்லோரும் போல நான் இல்லை.
அதற்காக வெட்கப்படவும் இல்லை.
காடு வித்தியாசமானது. அது
பல்வேறு கதைகள் சொல்லுவது.

மழை நின்றும்
தூறிக் கொண்டிருக்கிறது,
உனக்கான என் விருட்சம்..

காடு மழைக்காய்,
மழைக்குப் பின் தூறும் மரத்துக்காய் விரிந்திருப்பது..
வேறொன்றும் இல்லை.

2

தாய் வீடு

நான் அம்மா பிள்ளை.
என் புராதன வீட்டை வரைகிறேன்.

பெரிய தவளைகள் கூட
வாழ்ந்திருந்தன வீட்டில்.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட இல்லம்,
தாய்மையின் வீடாய் மட்டுமே
இருந்தது எனக்கு.

சுயத்தின் கற்றல்
சொல்லித் தந்தது வீடு.
நல் வர்ணம் தீட்டுகிறேன் வீட்டுக்கு.

என்ன செய்ய?
பெரிய கொம்பு ஆந்தை போல

அப்பா முகம்.
கெட்டவிதமாகவே
பதிந்திருக்கிறது என்னுள்.

ஓங்கி ஒலித்த அகங்காரம் அவர்.
ஐயோ, ஆணவம் அவர்.

மந்திரங்கள் மொழிகிறேன்,
தீதை விரட்ட.
வாழ்வு வடிவாய் ஆயிற்று,
அப்பா முழுதாய் போனபிறகு.

அவரின் எல்லா
எதிர்மறை நாடகங்களுக்கும்
விடை கொடுக்கிறேன்.

மிருகங்கள் வனப்புடன்
மென் இதயங்கள் காண்டிருந்தன சிலபோது.

அம்மா எப்போதும் அழகாய் இருந்தாள்
என்று சொல்வதற்கில்லை.
ஆனால்,
கம்பீரமாய் இருந்தாள் அவள்,
ஒரு கலைக்கோயில்
நிமிர்ந்து நின்றது போல.

அப்புறம் தான்
சாந்தியும், சமாதானமும்
நிலவிற்று எங்கள் வீட்டில்.

தீட்டுவேன் காட்சி வர்ணங்களை
கண்களில்.

அம்மாவின்
பலகோடி ரகசியங்களிலிருந்தும், புதிர்களிலிருந்தும்
வரலாற்றின் முகம் முளைக்கும்.

வேறொன்றும் இல்லை..

தூர் ஊர்

இதயம் எப்போதும்
 உற்றுநோக்குகிறது,
 எங்கோ, எப்போதோ,
 எவனோ,
 நெஞ்சனைய மார்போடு சூடி,
 எதிர்பார்ப்பின்
 கோடிப் பாடல்களோடு
 கட்டுவித்த
 மாடத்தின் மாளிகைகள்,
 நிகழ்காலத்தின்
 சிதில சாட்சிகளாய்
 கிடக்கும் கோராங்களை...
 அவள் ஏற மறுக்கிறாள்,
 என் பெறுமதியில் சிறிய

வாகனத்தின்
பின்னாசனப் பிரதேசத்துக்கு.

துளியும் இல்லை
என்னிடம்,
அவளது போன்ற
திமிரின் தட்டழிந்த
ஆணவத்தின் குரல்.

அவளின் கெட்ட புகழ்
சிதைந்த வடிவிலாய்
என்றேனும் நிறுத்தப்படலாம்.

ஆணவத்தின் எச்ச சொச்சங்கள்
தீண்டாத தெருவீதி
வெளிச்சம் நிலவுவது.

எப்போதும் என் எளிய வீட்டின்
கதவுகளில் தொங்கவில்லை,
வாழ்தலின் போது
எவரும் கடைபிடிக்கும்
திமிரின் துளி விஷமும்...

4

உனக்குள் உருங்குச் சூகங்கள்

பனிக்காற்று பொழிகிறது.
படுபயங்கரமாய் விரிகிறது காடு.
வனப்பேச்சி வடிவங்கள்
திரள்கின்றன.

கறுத்த சுருள் முடியோடு
மனசுள் அலையும் வனப்பேச்சி,
அம்மா போல, அம்மம்மா போல.

என் படையல் திரவியங்கள் யாவும்
அவர்கள் இன்று வாழும்
காட்டு வனத்துக்குச் சமர்ப்பணம்.

கதை கதையாய் தொங்கும் தூக்கணாங்குருவிக் கூடு.
கொண்டு வந்து வைப்பேன்,
கொஞ்சம் மின்மினிப்பூச்சி.

அப்படி அப்படி
வெளிச்சம் தூவுவேன்,
அவர்தம் முகங்களுக்கு.

எப்போதும்
குளிர் மரத்தின் நாவல் பூக்களை
கையில் வைத்திருப்பேன்,
அவர்கள் பற்றிய கதைகளில்.

எவருக்கும்
தெரிய வேண்டும் என்பதில்லை,
பறவைகளின் முகத்துக்கு நேரே பறந்த
தீரா நெருப்புத்துகள் பற்றி..

5

சுழையெழுப் பொழுகுறாய்

இதயத்துப் பிரியத்தின் அநுராகங்களை
ஒரு பிரபந்தமாய்ப் புனைந்து வைத்து,
உண்டு, உயிர்த்து, கண்டு, கேட்டு
ஒரு யுகக் காதலை
சட்டென்று பொழிந்துவிட்டு,
உன் பூக்களை
என் கைகளில் திணித்து
நீ போய் விட்டாய்.

சம்மதமாய்,

எனை எல்லா வகையிலும் ஏற்ற
இணக்கத்தின் பாடலொன்று
உன் கைவசம்
எப்போதும் இருந்தது.

சட்டென்று அவற்றை பூக்களாய்
 மொழிமாற்றித் தந்துவிட்டு
 ஆகாசத்துள் போய்
 மேகமாய் உன்னை நீ
 மறுபடி மாற்றிக்கொண்டாய்...

அம்ருதமாய் சந்தனமாய்,
 பூவாய், பட்சியாய்
 மாரீச மாயங்கள்
 கோடி செய்து அப்புறம்,
 மேக மந்தாரமாய் பொழிதல்
 எங்கு கற்றாய்..?

மார்முத்து சீவகுமார்

6. மகைகளின் தந்தை
7. குழந்தைகள் வயலின்
கிசைப்பது எப்போது
8. புதிய பாடல்
9. மகையில் படரும் சுவாசம்
10. ஓவடம் தாங்கும் தலைவர்கள்

6

மலைகளின் துருக்கை

மலைகள் பேச ஆரம்பித்தன
அதன் குரலில் கம்பீரத்தொனி நிரம்பியிருந்தது.

மலைகளில் நிரம்பிக்கிடந்த
தேயிலை அரும்புகள் அதன் பேச்சை
செவிமடுப்பதற்கான சகல ஆயத்தங்களையும்
சரிசெய்தன.

இப்போது மலைகளின் நேரம்
இன்று தான் தனது கன்னிப்பேச்சை மலைகள்
தொடப்போகிறது.

அதற்கிடையில்
மலைகளுக்குள் மடிந்துப்போன
அம்மாக்களும் அப்பாக்களும்

கல்லறைகளை விலக்கிக்கொண்டு
அணிவகுத்து நின்றனர்.

மலைகளின் பாடல்கள்
மலைகளின் ஆய்வறிக்கைகள்
மலைகளின் ஒப்பந்தங்கள்
என அத்தனையையும்
மலைகளிடம் சமர்ப்பிப்பதற்காக
வரிசையில் நானும்,

அப்போது ஒவ்வொரு மலைகளும் பேச ஆரம்பித்தன
அவைகளுக்கிடையில்
நிற்பேதம்
வளபேதம்
பதவிமோகம்
ஆணவம்
நான் எனும் அதிகாரம் அத்தனையும் மண்ணுள்
புதைத்து விட்டதாக ஓர் மலை குரலெழுப்பியது.

அங்கிருந்த நான் உங்களில் மூத்த மலை யாரென
கேள்விக்கணை தொடுத்தேன்...

மலைகள் வாய் விட்டு சிரித்தன
மலைகள் என்னை ஏளனமாய் மோர்ந்தன
மலைகள் என் வினா குறித்து பேசின.
எங்களை இவ்வளவு அழகாக வாழவைக்கும் நீங்களே
எங்கள் தந்தைகள் என சூளுரைத்தன.

அப்போது இறந்துப்போன என் தந்தை ஓடி வந்து என்
கட்டி முத்தமிட்டார்..

என்னை வாழும் தந்தையென சத்தமிட்டார்.

நான் மலைகளின் பக்குவமறிந்து
மலைகளிலிருந்து மலரொன்றை பரிசாக என்
தந்தைக்கு பரிசளிக்கிறேன்.

குடிநீரைக் கள் உயலின் இசைப்பது எப்போது?

மீன் தொட்டிக்குள் நீந்தி விளையாடுகிறேன்.

நாளா புறத்தையும் கண்ணாடிச்சுவர்களுக்குள்ளிருந்து
அவதானித்துக்கொள்வது சுகமளிக்கிறது.

என்னை வளர்க்கும் தலைமைகள் எனக்கான
தீனியை தூவிவிட்டு ரசிப்பதற்கு தயாராகினர்.

என் வளைவு நெளிவு அவர்களுக்கு
மகிழ்வை தருவதாக
என் சுதந்திர தாகத்தை ரசிக்கின்றனர்.

ஒரு நாள் மீன்தொட்டியை
உடைத்துக்கொண்டு வெளிவரும்
நம்பிக்கையோடு நான்.

அன்று

அடிமை விலங்கு கதைபேசும்.

அப்போது எனக்காக சிறு குழந்தைகள் வயலின்
இசைத்து விடுதலை கீதம் பாடுவார்கள்..

மகிழ்வில்

என் செதில்களை இஸ்டம் போல

அசைத்துக்கொள்வேன்.

பலமுறை மக்களை ஏமாற்றி பிழைத்தவர்கள்

இம்முறையும் சிம்மாசனம் ஏறுவதற்காக அலை
திரள்வார்கள்..

இடைவிடாது நீந்தும் மீன்களின் வியர்வையினை

அறியாதபோது

என் நீச்சலினால் சிந்தும் ரத்தத்துளிகள் அவர்களின்
பார்வையை குருடாக்கிவிடும்.

இதோ..

தொட்டியில் நிரம்பியிருந்த நீர் முழுவதுமாய் குடித்து
முடிக்கிறேன்.

என்னுரு வெடித்து அவர்களை சிதைக்கிறது.

8

புதிய பாடல்

சூரியனின் கதிர்கள்
உள்ளுழைய
இயற்கை போர்த்தியிருந்த
பனி ஆடை
கொஞ்சமாய் விலகிக்கொள்கிறது.

அழகு செறிந்த
மலர்களின் இதழ்கள்
பனி குடித்து
வடியும் ஈரம் துடைத்துக்கொள்ள கைக்குட்டை
தேடுவதாய் அசைந்துகொண்டிருந்தது.

அவ்வழகு மேடைக்குள்
என்னையும் அழைத்துச்செல்ல
மலர்கள் பற்றி இழுத்தன..

என் இருதய வீணை இசைக்கும்
 பாடலொன்றை
 அவ்வியற்கை அழகுக்காக
 பரிசளிக்க தயாரானேன்..

புதிய பாதை
 புதிய விடியல்
 புதிய ஸ்பரிசம்

அத்தனையும்
 எதையோ வரிகளாக தீட்ட
 ஆரம்பித்தன..

என் புதிய பாடலின் ரசனைக்குள்
 சிக்கிவிடாதபடி ஆங்காங்கே பல பறவைகள்
 சுதந்திரமாக
 திரிவதை காண்கிறேன்..

அப்போது என் மலைக்குள் வாழும்
 சுமைகள் சுமந்த பறவையொன்று
 தன் கண்களில் துயர்
 வடித்துக்கொண்டு
 தோளில் சுமை இறுத்தியபடி
 என் பாடலின் சுமை விரும்பி
 வாசலில் நின்றிருந்தது.

புதிய நாளொன்றின்
 புதிய அத்தியாயம்

தொடங்குவதான எனது

திட்டத்தில்

அப்பறவையின் துயர் வினவி

பாடலை அவ்வெளியெங்கும் ஒலிக்க விடுகிறேன்..

பாடல் பறவையின்

சுமைகளை தாங்கி

என் மலையெங்கும் பரவியது..!

சலைசீதல் படருத் சுலுசுத்

மைதானத்தில்
கட்டுக்கடங்காத காளைகள்
ஆட்டத்திற்காக தயாரானது.

நிரம்பி வழிந்த பார்வையாளர்களின் பரபரப்பு
மைதானத்தை அதிர வைத்தது.

வளர்ப்பு காளையினை அத்தளத்திற்குள்
அழைத்துச்செல்கிறேன்...

திடீரென என்னுடன் அடம்கொண்ட காளை
தனது ஒப்பந்தத்தினை ஓங்கிப்பிடித்தது.

தனக்கான

புல்

புண்ணாக்கு

கஞ்சி

போன்றவற்றில் நான் வஞ்சகம் செய்வதாகவும்
அதற்கு நியாயம் வேண்டி முரண்டது.

தன் உரிமை கோரிக்கைகளை

சமயம் பார்த்து படலமாக்கியது.

அக்காளையின் உணர்வு குறித்தான பாடங்களை
கற்றுக்கொள்கிறேன்..

மக்கள் தம் கோரிக்கைகளை

பல சந்தர்ப்பங்களின் போது

இவ்வாறல்லவா முன்வைத்தனர்.

அது

உண்ணாவிரதம்

வேலைநிறுத்தம்

கடையடைப்பு

என பலகோணங்களில் தம் கைகளை உயர்த்தினர்.

காளையின் கோரிக்கைகளில்

ஈரம் நிறைந்திருந்தது.

மக்களின் ஓலத்தில்

பசி படிந்திருந்தது.

மலைகளில் வாடி கிடந்த
தளிர்களிடம்
காளையின் ஈரத்தை ஊற்றுகிறேன்.

மலைகளில் படர்ந்த தளிர்களில்
புதுவித சுவாசம் படர்ந்தது.

10

ஐடத் தாங்குத் தலைவர்கள்

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு
என்னுள் அடக்க முடியாத சிரிப்பு
பீறிட முயன்றது.

அதிலிருந்து பல்லேறு இரசாயன மாற்றங்கள்
நிகழ்மென
அடக்கிக்கொண்டேன்.

என்னை ஒரு முறையேனும் சிரிக்க வைக்க
பல வித்தைகளை கண்முன் அரங்கேற்றுவதற்காக
நான் தெரிவுசெய்த தலைவர்கள் பலகோணங்களில்
செயற்பட்டனர்.

அவர்களுடைய மேடையேற்றலுக்கு
நான் அசையவே இல்லை.

உடைந்து விரிந்து கிடந்த ஊரின் தெருக்களில்
சிறு சிறு துளை அடைப்புக்களை செய்தமை.,
தண்ணீர் இல்லாத எம்மூருக்கு
தண்ணீர் வழங்கலுக்காக உறுதியளித்தமை,
இடிந்து கிடந்த கிராமத்தவர்களின் வீட்டுச்சுவர்களை
சரிசெய்வதற்கான திட்டங்களை லரைந்தமை.
இதுபோன்ற நிகழ்வின் போது பதிவுசெய்த
புகைப்படங்களை தூக்கியப்படி
அடுத்துவரும் வாக்குவேட்டைக்காக வேடம் தரித்து
நின்றனர்.

என்னிலிருந்து
தாங்கமுடியாத வேதனை,
அடங்கி கிடந்த துயரம்
அத்தனையும்
தலைவர்கள் முன் ஒலமிட்டன.

வந்தவழி தேடி அவர்களின்
ஓட்டம் ஆரம்பித்தது..

இப்போது
அவர்கள் மீது பரவிக்கிடந்த உண்மைகண்டு சிரிக்க
முயல்கிறேன்.

வெல்மடை ரபீக்

11. நிகழ்காயங்கள்

12. சமாதானம்

13. வறுமை

14. சுயநலயிகள்

15. சில கேள்விகள்

சூக்டிகாயங்கல்

வெலிமடை ரபீக்
ஓரு கால் பயணி
மறு கால் கவனி.

விழுந்த கால்
வலிகள் வருடி
கண்ணீர் துடைத்தெழுக்கையில்
காலம் பறந்திற்று.

முன்னூற்று அறுபது
சூரியோதயங்கள்
கண்கள் முன்னே
கரைந்திற்று.

புற்பனி நனையவில்லை
புல்லாங்குழல் இசைக்கவில்லை
மின்மினி பிடிக்கவில்லை
நிலா ரசிக்கவில்லை.

சதங்கள் தீர்ந்து
மண் உண்டியலிள்
சத்தங்கள் ஓய்ந்திற்று.

நகை கரைந்து
வெற்றுக் கழுத்து
நகைத்திற்று.

கொடுங்கடன்
குஞ்சுகள் பொரித்து
கொக்கரிக்க
கைகள் பிசைந்திருத்தல்
எங்ஙனம் ?

தேவதையின்
ஒரு துண்டு காணி
சில மரங்கள்
விற்று
கைகுட்டை முடிச்சிறுக்கையில்
காகங்கள்
கதவு தட்டுகிறன.

அரும்பு மீசை குரல்கள்
வீடெங்கும்
அலைகிறன.

கடல் தாண்டும்
அவர் பெருங்கனவுகள்
கப்பல்கள் கேட்கிறன.

கன்னம் எங்கும்
நரை மயிர் காடு
இன்னும் சொல்கிறது
நிரந்தரமில்லை வீடு.

2023 மார்ச் 01

12

சுடாதுனா

சொல்லொன்று சொல்லொன்று
தேடினேன்
சொல்லின்றி சொல்லின்றி
வாடினேன்.

ஆதிச் சொல்
போதிச் சொல்.

புறாச் சொல்
பழாச் சொல்.

புன்னகைச் சொல்
புண்ணியச் சொல்.

வெள்ளைச் சொல்
வெல்லச் சொல்.

சாந்தச் சொல்
காந்தச் சொல்.

பிரிந்த நேசங்களை
பிணைக்கும் சொல்.

முறிந்த உறவுகள்
முளைக்கும் சொல்.

முதுகு காட்டும் உறக்கங்கள்
முகம் திருப்பும் சொல்.

மூடிய கதவுகள்
திறக்கும் சொல்.

சொல்லொன்று சொல்லொன்று
தேடினேன்
சொல்லின்றி சொல்லின்றி
வாடினேன்.

கண்கள் கசிய
இஸ்ரேலின் கைகள்
மன்னிப்பின் பாத்திரங்கள்
ஏந்தி வந்து
பலஸ்தீனின் நெற்றியில்
இதழ் முத்தம் இட்டு
மடி சாயும் சொல்.

ரஸ்யாவின் கராங்கள்
உக்ரேனின் கழுத்தில்
தாலி கட்டி
ரகசியங்கள் பேசும் சொல்.

வடகொரியாவை
பின்னால்
விரட்டிப் பிடித்து
நாணம் பொங்க
அமெரிக்கா
கைகள் பிசைந்து
ஐ லவ் யூ சொல்லி
கண்ணாடிக்கும் சொல்.

இந்தியா
நிமிர்ந்தெழுந்து வந்து
பாகிஸ்தானுடன்
கைகள் குலுக்கும் சொல்.

துப்பாக்கி
இல்லாத சொல்
வெடிகுண்டு
கொல்லாத சொல்.

எதிரகட்சிகளின்
இடை கிள்ளி
கிச்சு கிச்சு மூட்டி

ஆளும் கட்சி
ரஞ்சிதமே பாடும் சொல்.

எங்கேனும் உண்டா ?

எங்கேனும் உண்டா ?

எங்கேனும் உண்டா ?

2023 பெப்ரவரி 18

13

உறுமை

வரவுகளுக்கு
ஒரு ஜன்னல்
செலவுகளுக்கு
ஒரு நூறு கதவு..

செலவுகளை
குறைக்கச் சொல்லி
வரவுகள் அமும்.

வரவுகளை
பெருக்கச் சொல்லி
செலவுகள் சிரிக்கும்.

பெருக்கல்
கழித்தல்
பெரும் சிக்கல்.

பாணுண்ணும் வாய்
 தேனுண்பதில்லை
 தானுண்ணாத போதும்
 தன் குஞ்சுண்ண
 வானொங்கும் சிறகடிக்கும்..

தண்ணீர் தொட்டு
 எல்லாம் காசு
 கண்ணீருக்கு மட்டும்
 காசில்லை இங்கு.

குடில் தென்னோலை
 கிழிந்து
 நனைத்தழுது
 குடை கேட்கும்.

2023 பெப்ரவரி 24

சுயநுலகள்

வெற்றிடங்கள்
நிரம்புகின்ற வாழ்வு.

பொருத்தமற்ற
சொற்றொடர்களால்
வருத்தமுறுகிறது.

பதில் இல்லாத
புதிர்கள்
விடை இல்லாத
கேள்விகள்
சாவி இல்லாத
பூட்டுகள்
திறக்கப்படாத
கதவுகள்

சொல்லேற்காத
காதுகள்
எண் திசையொங்கும்.

எங்கும் முகமுடிகள்
எங்கும் சுயபாடிகள்
எங்கும் முதலைகள்
எங்கும் வல்லூறுகள்
எங்கும் நரிகள்
எங்கும் குராங்குகள்.

சரியை
பிழை என்கிறார்
கனியை
பிஞ்சென்கிறார்.

வலையில்
சிக்கும் மீனுண்டு
வலையில்
சிக்கும் மானுண்டு
சொகலட் மாந்தர்
சொட்டும் சிக்குவதில்லை.

தன் தாகம்
தன் கொட்டாவி
தன் கை
தன் வாய்

தன் வயிறு
தன் கோப்பை
தன் பீங்கான்
தன் அகப்பை
தன் பாணை மட்டும்
உலகெங்கும்
நிறைந்திருக்கும்
நினைப்பு.

அட்சயப் பாத்திரக்
கனவுகளோடு.
கதவு தட்டி வரும்
கால்கள்
கையொழித்த
பிச்சைப் பாத்திரங்களை
கண் கிள்ளி
பிடு...

15

சில கோஷங்கள்

சில கேள்விகளுக்கு
கண் இல்லை
இதயம் இல்லை
மூளை இல்லை.

புயல் முகம்
புலி நகம்

பூக்காடுகள்
தலைகீழாய் புரட்டும்

புல்லாங்குழல் நொறுக்கும்
புன்னகை கிழிக்கும்
பூஞ்சிறகு முறிக்கும்.

கற் சொற்களால்
எழுதப்பட்ட
சில கேள்விகள்
கல்புடைக்கும்

கனவுடைக்கும்
கதவடைக்கும்.

சில கேள்விகள்
துயர் குவிக்கும்
துயில் பறிக்கும்..

கன்னத்தில் அறையும்
சில கேள்விகள்
எண்ணத்தில் உறையும்.

ஓநாய்களின்
கேள்விகள்
தேனாய் இனிப்பதில்லை.

பாவம்
சில கேள்விகளுக்கு
பைத்தியம்.

கேள்விகளே
ஞான தேவதையின்
தாய் வீடு

கேள்விகளே
வாய்களின் முகவரி.

கற்கண்டு
சொற்கொண்டு
எழுதப்படும்
கேள்விக்குண்டு
பூச்செண்டு என்க.

2023 பெப்ரவரி 12

தீனூஷா மகால்ங்கம்

16. தனிமைக்கால தொட்டிகள்

17. காத்திருப்பு

18. நிலவாகிய நான்

19. பிறந்த நான்

20. என் பழைய புகைப்படம்

16

தனிச்சைக்கால தொட்டிகள்

எத்தனை நாழிகை இப்படியே கிடப்பது?
வெறித்துக் கொண்டு பார்க்கும் மனதை
அங்கும் இங்குமாம்
அலைபாய வைக்கிறேன்.
வேறென்ன தெரியும் எனக்கு?
இந்த தொட்டிக்குள்
பரிசலில் களவாடப்படும் பொழுதுகள் பற்றி
எனக்கு கவலையில்லை.
எனக்கான என் விசும்பல்களை
தீர்த்துக் கொள்ள
ஓரிரு மீன்கள் தேவை.
அந்தக் கடலில் கொஞ்சம் நீந்திக்கொள்கிறேன்

சிலவேளை

நிறைந்த சூனியத்தை வென்றிடும்

அந்த மீன்கள் என் இருளை விரட்டிடலாம்.

சிறுகடலை விழும்பியப்படி

நீந்த துடிக்கும் மீன்களை

சற்று நிரப்பி வையுங்கள்

இன்று வரலாம் அல்லது நாளையென

கண்ணாடி தொட்டியாய் காத்திருக்கிறேன்

காத்தூப்பு

யாரும் யாவரும் தந்த காயங்கள்
கொண்டு நீ நிழலாய்
மறைவதை நான்
பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.
தேடுதல் தெரிந்தே
மெதுவாக ஒரு பூட்டினை பூட்டிக்கொண்டு

யாருமற்ற உன் நதியில்
துடுப்புகளை வலித்து
வேகவேகமாய் மறைகிறாய்
கரைதனில் கைகளை கட்டிக்கொண்டு
நானாகிய நீயும்.
நீயாகிய நானும்....
நாளையும் அல்லது சில நாட்களுமாக

வெழுத்துக் கிடக்கும் நாழிகைகளினூடாக
மீண்டும் வருவாய்
மீண்டு வருவாய்
என்பதற்காக காத்துக் கிடக்கிறேன்
ஏதொன்றும் செய்வதறியாமல்....

சூலஹத்ய ஞானி

மாங்கலான மழலை ஞாபகம் எனக்கு
 அம்மா எனக்கும் நிலவுக்குமாய்
 சோறாட்டியதாக
 ஐயிரண்டில் எப்படியோ
 நிலவிற்குள் பாட்டி புகுந்துக்கொண்டார்.
 சில காலம் நிலா துரத்தும்
 பிடிபடாமல் ஓடுவேன்
 கண்ணாம்பூச்சி ஆட்டம் களை கட்டும்
 வயதினை பருவம் சுவைக்க
 நிலா என்னை வா என்றது
 கண் சிமிட்டியது
 காதல் புரிந்தது
 கண்களில் கிச்சு கிச்சு மூட்டியது
 நிலா

நிலா

அந்த நிலாவைத் தவிர எனக்கு

வேறெதுவும் தெரியவில்லை.

காலம் கால்களை நகர்த்தி

நடைபோட்டது

அதே நிலா என் ஜன்னலோரம் வந்தது

காயம் துடைத்தது

கண்ணீர் ஆற்றியது

நெற்றியில் முத்தமிட்டு தூங்கச்சொன்னது

நிலா தாயாகியது

நான் சேயாகினேன

19

19

என்னை புரிந்துக்கொள்ளவே முடியாத
நேற்றைய வயதின் படிமங்களை
கரைத்தப்படி வந்துவிடுகிறது
என் புதிய வயது.
அப்படி என்றும் விசித்திரமாக ,ல்லை
அப்படியொன்றும் ஆச்சரியங்களை
குவித்துவிடவில்லை
அப்படி ஒன்றும் ஆரவாரமாக
இருக்கவில்லை
எல்லா நாட்களை போலவும்
வழமையான நாளாகவே வந்துவிடுகிறது
இல்லாத ஒரு பரிசிலுக்காக
வராத ஒரு அழைப்பிற்காக
வழமைப்போலவே ஏமாந்து போகிறேன்

வயதின் கேளிக்கைகளை
தொலைத்துவிட்டுதானே வந்திருக்கிறேன்
இதில் புதிதாய் கொண்டாடுவதற்கு
என்ன இருக்கிறது?
ஒரு கவிதை எழுதுகிறேன்
ஒரு பாடல் கேட்கிறேன்
இரவினை இழுத்துப்போர்த்திக் கொண்டு
உறங்க போகிறேன்
இப்படித்தான் எனக்கான பரிசுகளை
நானே தயார் செய்துக் கொள்கிறேன்
இன்றுதான்
உங்களில் எனக்கான பிரத்தியேகங்களை
உணரவைத்தது

என் பழைய புகைப்படம்

எதேற்சையாக சிக்கிக்கொண்ட
 என் பழைய புகைப்படம்
 ஒரு நீண்ட தொடர்பற்ற என்னை
 உட்கார வைத்திருந்தது.
 அதிலிருக்கும் மஞ்சள் சுடிதார்
 இப்போது இல்லை
 அந்த அடர்ந்த கூந்தல் இப்போது இல்லை
 இப்போது மூக்கில் உட்கார்ந்திருக்கும்
 ஒற்றை மூக்குத்தி அதில் இல்லை
 வானத்தை அளக்கும் கனவுகளை
 கொட்டிவைத்து பளபளக்கும்
 அந்த கண்களில்கூட மாற்றம்தான்
 நான் நினைக்கிறேன்

பட்டாம் பூச்சியின் வண்ணக்கனவுகளோடு
படபடத்துக் கொண்டிருக்கும்போது
எடுத்த புகைப்படமாக இருக்கலாம்
இதோ இந்த பனிபடர்ந்த காலையில்
கொட்டிக்கிடக்கும் கொன்றை பூக்களைப்போல்
வாழ்வு அத்தனையிலிருந்தும்
என்னை உதிர்த்துவிட்டு சென்றிருக்கிறது
என்பதை மறுதலிக்க முடியாதவளாக
இருக்கின்றேன்.

முல்லை முஸ்ரீபா

21. ஆதி நள்ளிரவின் புதுத் தெம்பு
22. புனைவின் ஆறா வடு
23. சூரவில் கண்விழிக்கும் ஓவியம்
24. பிரதியெனும் வீடும்
வீடெனும் பிரதியும்
25. புத்தகங்களைக் கொண்டு
விட்டார்கள்

ஆத் ஸ்ரீஸ்தின் புதுத் தெப்பு

கனவுகளுமற்ற இவ்விரவுக்குள் தனிமையின்
 இசை நிரம்பிய குவலையை பருகென பட்டமரத்தின்
 ராக்குயில் சினந்தது
 குவலை சரிந்து ஊத்துண்ட இசைத் தாகத்தின் வடு
 இரவு முழுக்க நனைந்திருந்தது
 ஒரு துண்டுக்கனவு
 மெல்லிய நிலவு
 தூரத்து அலையின் குளிர் ஜன்னல் வருடும் தென்றல்
 எல்லாமும் இசையால் நனைந்த ஆதி ராத்திரியை
 பசுமரக் கிளையில் மீட்டியது குயில்
 ஆயிரம் இரவுகளின் கதை
 பல்லாயிரம் இசைவுகளின் கதை
 ஒற்றையிருளில் சுற்றப்பட்ட சூடரொன்றைப் பொத்தியபடி

காற்றின் மெல்லிய காலடியோசை கேட்டபடியிருந்தது
 யாருமற்ற தனித்த பொழுது
 ஒரு மௌனம்
 மற்றொரு மௌனத்தைக் கவ்வியது
 மீ இருள் போல
 மீ மௌனம்
 மீளிசை
 ஆதி நள்ளிரவின் புதுத்தெம்பில் நிரப்பித் ததும்பியது
 நீ
 நான்
 துண்டு நிலவு
 மெல்லிய கனவு
 இருளில் கரையும் ஓவியம்
 எத்துணை வர்ணங்களினாலானது உலகு
 எத்துணை மலர்களினாலானது வீடு
 அத்துணையழகின் ரூபங்கள் கலந்துயிர்க்கும்
 கணங்களில் வளருமென் ஈரவேர் கால்த்தடமுமற்றது
 கடுமிருள் சூழ்ந்த காலத்தில்
 கேட்குமொரு அவலக்குரலில் கரைகிறேன்
 அந்தரிப்பின் வலியால் நிறைகிறேன்
 ஆழ்துயரின் இடரால் அலைகிறேன்
 யாரிடமும்மற்ற பரிசுத்த பொழுதொன்றின் மீதான
 பெரும் ஆவல் இன்னும் வளர்கிறது
 பலவர்ணங்களினாலான ஓவியமொன்றில்
 சிறகொட்டிப்பறந்திடவே உந்துகிறேன்

எத்துணை வீரியமுடைய உந்தல்
எத்துணை லாவகமிக்க உந்தல்
வர்ணம் மிகு ஓவியம் காரிருளொன்றில்
என் ஈரவேரின் கால்த்தடத்தில்
கரைகிறது

ஓவியம் கரையும் இருளில் மீளத்தேடுகிறேன்
வர்ணங்களினாலான உலகு
மலர்களினாலான வீடு

2021 பெப்ரவரி 21

புனைவின் ஆறா உடு

புனைவொன்றில் ரத்தத்தைத் தெளித்தேன்
 அது ஆறாகுமென்று எண்ணியிரேன்
 ரத்தம் சிதறிய என் விரலில் வடிந்த சொற்களாலானது
 புனைவு
 அதன் சீற்றத்தை உன் முகத்துக்கு நேரே
 நிறுத்தினேன்
 நீ
 எரிவதாய் எண்ணினேன்
 புன்னகைத்தாய்
 அதிலெதுவும் ரசிப்பதற்கில்லையென்று
 பின்குறிப்பொன்றை எழுதி விட்டுத் தூங்கப் போகிறாய்
 உனக்கு விடியலாம்
 எனக்கு
 நான்
 புனைவைப் பிசைந்தெடுத்தேன் விரலிடுக்குகளில்
 வழிந்தது

ஒரு காலத்தின் பெருந்துயர்
 அஞர்
 அடரிரவில் உன் புன்னகையின் முகத்தையுருக்கி
 சூரியனில் பீச்சக்கூடும்
 சிவப்பு நிறத்திலொரு ஒளி அன்றேல் கரும்புள்ளி

வடு
 கவிதையிருந்தெழுந்து
 அனல்பொறி நெஞ்சிலேறிற்று
 வலிக்கும் நெஞ்சைப் பிசைகையில்
 மூஞ்சியிலறைந்தது
 கவிதையில் கொதித்தெழும் பொறி
 காலத்தின் முகவடு
 நூற்றாண்டுத்துயர்
 மனிதர் சுமக்கக்கடவதாயிற்று
 கவிதை தணியா உணர்வின்
 அக்னிரேகைப் படர்வு
 பொங்கும்மாகடலின் ஞெகிழியலை
 முழங்கு மேகத்திலுலாவும்
 நெருப்பு நீர்ப்பொழிவு
 காற்றிலடைத்த
 தீ மூச்சு....
 மனிதர் சுமக்கக்கடவதாயிற்று
 நூற்றாண்டுத்துயர்
 காலத்தின் அழியா வடு
 கவிதை

இரவில் கண்ணீர்க்குஞ்சு ஓவியம்

நிசப்தத்தின் ரேகையில் வளர்கிறது
 அவனது வர்ண விரல்களின் ஓவியம்
 அமைதி பூத்த கணாங்கள்
 சாந்தி கொள்ளும் தருணங்கள்
 அவனது வரைதலில் விழிக்கிறது வீடு
 இரவுகளை எங்ஙனம் தொலைக்கிறான்
 அயர்வுகளை எங்ஙனம் அழிக்கிறான்
 வர்ணக்கலவையில் ஒளி பூணுகிறது அறை
 வழிந்துவிடும் மையின் நிறங்களின் பூரிப்பு
 வதனத்தில் படர்கையில் ஆயிரம் இரவுகளை
 தொலைத்த மகிழ்விப்பு
 வெள்ளைத்தாளிலிருந்து ஓவியம் ஒவ்வொன்றாய்
 உயிர் கொள்கிறது

இப்போது வெண்பூச்சுச்சுவரில்
சாளரத்தின் விழியில்
மூடிய கதவின் உட்புறத்தில்
ஓய்ந்த தொலைக்காட்சியின் திரையில்
ஓவியம் உயிர்கொள்கிறது
நேற்றுத்தூங்கிய இரவின் கனவில்
வெள்ளைத்தாளிலிருந்து ஓவியம்
ஓவ்வொன்றாய் உயிர்கொள்கிறது
அவனது விரல்களில் நுரைத்துப் பொங்கும் ரேகைகள்
என் நெஞ்சுக்குள் ஒரு நூறு கவிதை
வளர்த்தல் கூடும்

2021 பெப்ரவரி 11

ஓதயனுல் ஶீடுல் ஶீடெனுல் ஓதயுல்

பிரதி வீடு

வாசலில் இறுகிக்கிடக்கிறது துருவேறிய பூட்டு
மற்றும் தேய்ந்த ஒற்றைச்செருப்பு வாசலுக்கு வெளியே
பருத்த மரம் உதிர்த்து காய்ந்த சருகிலைகள்
இருள் மூடியததில் ஒற்றையடிச் செம்மண் பாதை
கறுப்பு
அதன் மறுமுனையிலிருந்து பதிந்த சுவடுகளில் ஈரம்
நிலவு வரும் நாட்களில் பிறை பிய்ந்து
சீறு துண்டெனினும் சாளரத்தினூடு நுழையலாம்
இறுகச் சாத்திய சாளரம் காற்றும்புகா
மனம்புகும் பிரதி வீடு
உள்ளே எழுத்துக்கள் சொரிந்து கிடக்கின்றன
எங்கு தொடக்கம்

எங்கு முடிவு
 எல்லா இடவும் தொடக்கம்
 எல்லா இடமும் முடிவு
 மின்விசிறியில் சிதறிய கடதாசித்துண்டுகளாய் கிடந்தன
 அட்சரங்கள்
 கறள் பூட்டுமுடைத்து
 உள் நுழைகிறது வாசக மனசு
 பிரதி வீட்டில் தட்டுக்கள் பல
 தட்டுகளில் அறைகளும் பல
 அறைகளுள் அலுமாரிகள் பல
 அதன் தட்டுக்கள்
 தட்டுக்களில் பெட்டிகள்
 பெட்டிகளுக்குள் சிறு சிறு பெட்டிகள்
 ஒவ்வொன்றுக்குள்ளுமிருந்தும்
 நிற நிறமான அட்சரங்களை வாசிப்பு விரல்கள்
 கோர்க்கிறதா
 பிரதி வீடு வேறொரு வடிவமெடுக்கிறது
 அது வீடா இல்லை
 பிரதிகள் என்பது இன்மை
 இன்மைகளால் நிறையும்
 பிரதியென்பது உள்ளமை
 இந்தப்பிரதி வீடு
 இல்லாமை வீடு அன்றேல் உள்ளமை வீடு
 வீடு என்பதும் பிரதி
 எழுத்துக்களாலான ஆயிரம் பிரதி
 அன்றேல் எழுத்தற்ற வெறும் பிரதி

புத்தகங்களைக் கொண்டு விட்டார்கள்

புத்தகங்களைக் கொண்டு விட்டார்கள்
 கணத்தின் சாம்பல் மீது
 வரலாற்று வடு
 துடிக்கிறது
 என் இதயத்தின் பனுவலில்
 ஐயாயிரம் நூல்களிலிருந்து
 கோடி அட்சரங்கள் ஒவ்வொன்றாய் உருகி
 வழிந்ததைக் கண்டேன்
 கண்கலங்கிற்று கருமிரவு
 மீட்பின் குரல்கள் மீது கறை பூசிற்றுக் கொடூரம்
 அவரல்லர்
 அவர் வீட்டு நூல்கள் தோட்டத்தில் தேசத்தின்
 வரலாறும் இருந்திருக்கும்

உலகய்யும் ஆற்றுப்படை நடை மிளிர்ந்திருக்கும்
காலம் கருகா காலம் உயிர்த்திருக்கும்
அது அவருடைமதுமல்ல தேசத்தின் சந்ததிக்கு
உயிலெழுதப்பட்ட உயிர்
கொன்று விட்டார்கள்
ஒருதுளி தீயில் வெந்து தணிந்தது நூல் காடு
ஐயாயிரம் நூல்களிலிருந்து
கோடி அட்சராங்கள் ஒவ்வொன்றாய் உயிர் கருகி
உதிர்ந்து வீழ்வதைக்கண்டேன்
கண்கலங்கிற்றுக் கருமிரவு

2022 ஜூலை 09

கய்யுதல் அறுபடுதல்

நாங்கள் பதில்களைத் தீர்மானித்த
 பின்னர்தான்
 வினாக்களை உருவாக்குகிறோம்
 அதனால்
 எங்கள் கைகளில் இருக்கும்
 விடைகள் பற்றிய கவலை
 அவனுக்கில்லை

கேட்பவர் இடத்தில் நாங்களும்
 சொல்லும் சுதந்திரத் தீவில்
 அவனும் இருப்பதால்
 ஊற்றென கசியும் விடைகளில்
 அவன்
 விக்ரமதித்தன்

எங்கள் வட்டங்களில் அவன்
 அடைபடுவதாய் இல்லை
 புதிய உதயங்களின் புலர்காலை அவன்
 அதனால்
 மதிப்பெண்களில் வழியும் ஈரமகிழ்ச்சி
 அவனை நனைப்பதில்லை

காலாவதியான மருந்துகளால்
 அவனது சரிகளை
 பிழை செய்யாதீர்கள்
 கிழக்கின் உதயமும்
 மேற்கின் மறைவும் அவன் அறிந்ததுதான்
 எங்கள் கலைத்திட்ட கல்குதிரைகளில்
 ஈரம் சொட்டும் நம்பிக்கை
 அவனுக்கில்லை
 நக்கில்ஸ் மலையளவு விரிந்திருக்கும்
 துயரத்தின் எடையை சுமப்பதிலும்
 காற்றில் பஞ்சென பறக்கத்தான்
 அவன் விரும்புகிறான்
 அதனால்
 தாம்புக்கயிறுகளால் அவனை
 கட்டமுயலாதீர்கள்
 கயிறறுப்பது அவனால்
 செய்யக்கூடியதுதான்

வெள்ளை ஜாக்கீட்ஸ்

காலங்காலமாய்
நாங்கள் புகைப்படங்களில்தான்
வாழ்கிறோம்

கலைந்த கனவுகளும்
திக்கு தெரியா அலைவுகளும்
எங்கள் புகைப்படங்களில்
தெரிவதில்லை

மூக்கறுந்த சூர்ப்பனகைகளும்
விரல்களை காணிக்கையாக்கிய
ஏகலைவர்களும் எங்கள் புகைப்படங்களில்
சிரித்தப்படியே இருப்பார்கள்

உதிர்ந்த புன்னகையை அதன்
 ஒப்பனை கலையாமல் காப்போம்
 உள்ளுக்குள் குமையும்
 பழைய கதை மூட்டைகளை
 கழுதையென சுமப்போம்
 ஆனால் புகைப்படங்களில் மட்டும்
 பூவாய் மலர்ந்திருப்போம்

தலையேறும் கிரீடங்களுக்காய்
 பசியேறி காத்திருப்போம்
 மறந்தும் எங்கள் வலிகளுக்கு
 வழிவிடோம்
 வசந்தங்களை மட்டும்
 ஒளிமழையாய் படமாக்கும் நாங்கள்
 வெள்ளை ரோஜாக்கள்

இனி
 மலர்ந்த புகைப்படங்களுக்காய்
 அழமாட்டோம் அதனால்
 மலரும்
 புகைப்படங்களில்
 எங்களைத் தேடாதீர்கள்

சொற்களால் உணைஞ்சூ வீடு

சிவப்பு பூத்த உதடுகளில்
 அவள் முணுமுணுக்கும் தேவபாஷை
 கடவுளின் காதுகளில்
 ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது

சொற்கள் வழியும்
 நாளொன்றிற்காய்
 அவள் காத்திருக்கிறாள்

உதிரா அவளின் சொற்களில்
 ஓராயிரம் கதைகள் ஒளிந்திருக்கின்றன

சொற்களால்
 நிறையும் அவளின் வீடு

வாய் திறக்கும் போது
நாம் தினறக்கூடும்

ஏனெனில்
அவை
செதுக்கப்பட்ட சொற்கள்

காட்சிகளில் விரியும்
அவளின் உலகம் எப்போதும் விசாலமானது
அதை
வார்த்தைகளில்
சீண்டாமல் இருப்போம்

அவளைப்பற்றி
வாய் ஓயாமல் பேசும்
உதடுகள் தடிப்பானவை
காய்த்து உதிரும் சொற்களால்
அவள் சிருஷ்டிக்கும் வானத்தில்
கோடி நட்சத்திரங்களும் லட்சம் நிலாக்களும்
ஒளிரும்
ஆனாலும்
அவள் பேசினாள் எப்படி இருக்கும்
என்பது இன்னும்
மண்டைக் குடைச்சலாகவே
இருக்கிறது

எனக்குள் ஒளிமூச்சு கவிதை

சில நேராங்களில்

எனக்கான கவிதை, மழை வருமாற் போல்
வரும்

பின்னர் அது வெயில் முற்றி வெளிச்சமாகும்
ஆனாலும்

எனக்கான கவிதையொன்றை

எழுதிக் கொள்வதற்கு

முயன்றுக் கொண்டேயிருக்கிறேன்

என் கவி வனத்தில்

நாளும் வீழும் நம்பிக்கை விதைகள்

பெருங் காடென அடர்ந்திருக்கிறது

ஆயினும்

ஒவ்வொரு முறையும்
தோற்றுக்கொண்டேயிருக்கிறேன்

வெளிச்ச நகராங்களில்
இரவில் ஒளிரும்
வண்ண விளக்குகளைப் போல
எனக்கான கவிதை மலரும்
நாளொன்றிற்காய் நம்பிக்கையோடு
காத்திருக்கிறேன்

கால்களை உரசும் பூனையின்
ஸ்பரிசுத்தோடு என் கவிதையின்
முதல் வரிகளை எழுதியிருக்கிறேன்
பின்னர்
கடுங்காற்று கலைத்த மரமென
வேரறுந்தும் வீழ்ந்திருக்கிறேன்
அதனால்
இனி நான் எனக்கான கவிதைகளை
எழுத போவதில்லை
ஏனெனில்
என் எழுத்தில் மலரவிருக்கும்
கவிதைகளில் எனக்கான கவிதையும்
சேர்ந்தேயிருக்கும்

அவன் ரூக்ஷு கோஷ்லிக்ஷு

நேற்றுவரை

அவன்

பசியடங்கா கேள்விகளுடன்

தன் குரலை

தேடிக் கொண்டிருந்தான்

அவனுக்கான கிரீடத்தை

வனைந்து வனைந்து தோற்றதால்

தாகமிகு நேற்றைய இரவில்

தனிமையின் துணைகொண்டு

அவன் இசைத்த சாமகானம்

இதுவரையும்

அறிவின் காதுகளைத் திறக்கவில்லை

அது

பள்ளியின் சுவர்களில்
பாம்பென நெளிகின்றன

அவனுள் பிரவகிக்கும்
மகா நதியின் சங்கதிகளில்
மகிழ்ச்சி தெறிக்காத துயரம்
உதிர்ந்த இலைகளாய்
நதிகளில் ஒதுங்கியிருக்கின்றன

மலையிலும் விசாலித்த
அவனின் ஆழ் கனவுகளை
அவர்களின் சிவப்பு கோட்பாடுகள்
ஒருபோதும் அளக்காது
ஏனெனில்
தேவகானம் அவனுடையது
அவனை படிக்கும்வரை
நிச்சயமாய்
அது
சாமானியர்களின் காதுகளை
ஒரு போதும் எட்டாது.

துவாரகன்

31. மீளவும் மரங்களில் தொங்கி
விளையாடலாம் - 2

32. சொரணை கெடுதல்

33. ஜந்நாறு கிராமங்களைத்
தின்னும் ஆடு

34. காறை பெயரும் சுவர்கள்

35. கரைந்து நீளுதல்

சீனாவுத் ூங்ஙுகளில் தொங்ஙுக ஁னையடலாத் -2

அதிகாரத் திருடர்கள்
 பாயைச்சுருட்டி
 கப்பலைக் கட்டையில் ஏற்றிவிட்டு
 ஜோதிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 வயலில் வலைவீசு என்கிறான் ஒருவன்
 தோணியில் பயிர்செய்யப் போவென்கிறான்
 மற்றொருவன்.
 கட்டடக்காடுகளில் இருந்து
 உலகைச் சிருஷ்டித்தவர்களுக்கு
 ஒருபோதும்
 வியர்வையின் உப்பு
 கரிக்கப்போவதில்லை.

கழனிகளைக் காடாக்கி
கொவ்வைப்பழமும் புல்லாந்திப்பழமும்
தேடித்தின்னும் காலத்தை
எமக்குத் தந்தார்கள்.
பொற்குவையும் காசுகளும்
தோம்புகளும்...
பானையில் அவித்துக்
குடிக்கலாமென்று கண்டுபிடித்தார்களாயின்,
அவர்களுக்கு
காடுகள்கூட தேவைப்படாது போகலாம்.
எங்களுக்கு
மீண்டு வந்ததொரு காலம்.
மீளவும் மரங்களில் தொங்கிவிளையாடவே!

சொரணை கெடுதல்

சொரணை கெடாதிருக்க
பனையோலை ஈர்க்கால்
நாக்கு வழித்துப் பழகியவர் நாங்கள்.

மரம் தாவும் குரங்குகளில்
என்ன அதிசயம் இருக்கப் போகிறது?
வார்த்தைகளுக்கு
அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமல்லவா?

பச்சை மிளகாயை
சுவிங்கம்போல் மென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.
பாகற்காயை
கச்சான் கொட்டைபோல் கொறிக்கிறார்கள்.
நாவுகளும் மரத்துப் போய்விட்டனவா?

மனிதர்கள் என்றால்
நாவு என்ற ஒன்று இருக்கவேண்டுமல்லவா?

வால்கா நதிக்கரையில்
கூன் நிமிர்த்தி நடந்தவர்களை
இன்னமும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

2022 மே 25

ஐந்நூறு கிராமங்களைத் தன்னுள் ஆடு

இருவர் சேர்க்கையால்
 கலந்த நாற்றம்
 ஐவரைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.
 இப்போது ஐந்நூறு ஊர்களில் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது

எப்படியாயினும்
 அந்த நாற்றத்தைத் தீர்க்கும்
 வழியெதுவும்
 அவனுக்குப் புலப்படவில்லை.

ஒருவேளை
 இரண்டு கிராமங்களைத் தின்ற
 அந்த வெள்ளாடு வாய்த்தால்
 ஐந்நூறு கிராமங்களில் உலாவும்
 நாற்றத்தைத் தின்று தீர்த்துவிடலாம்.

ஒரேயொரு பத்திரம்தான்.
எழுதித்
தலைமாட்டில் வைத்துப் படுத்திருக்கிறான்.
ஒரு வெள்ளாடு
அந்த நாற்றத்தைத் தீர்த்துவிடும்
என்ற நம்பிக்கையோடு.

2022 மே 15

காரை பெயருத் சூர்சு

உங்களைச் சுற்றி
 பெரிய சுவர்களை எழுப்பியுள்ளீர்கள்.
 தவறுதலாகக்கூட
 எங்கள் மூச்சுக்காற்று
 பட்டுவிடக்கூடாதென
 இடையில் கண்ணாடிகளையும் பொருத்தியுள்ளீர்கள்.
 உங்கள் சுட்டுவிரல்களுக்கும்
 உங்கள் குரல்களுக்கும்
 உங்கள் பொதிகளுக்கும்
 ஓர் எருமைக்கூட்டம்
 உள்ளதென நினைத்தீர்கள் போலும்.
 நன்றாகக் கவனியுங்கள்
 நீங்கள் கட்டிய சுவர்களின்
 காரைகள் பெயரத் தொடங்கியுள்ளன.

உப்புக் காற்றில் கற்கள்
போறையாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.
அத்திவாரக் கற்களின் கீழே
நீரோடிய பாதைகள் துலக்கமாயுள்ளன.
இன்னமும்
இந்தச் சுவர்கள்
பலமென்று நம்புகிறீர்களா?
கருமேகக்கூட்டம்
எப்போதும் வானத்திற்குச் சொந்தமில்லையென்று
ஒரு தவிட்டுக் குருவிக்குக்கூட
நன்றாகத் தெரியும்.
நீங்களும்
நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்!

2022 ஏப்ரல் 10

கரைந்து நீளுதல்

சோம்பல் முறித்து எழுந்த சூரியன்
 மரங்களிடையே ஒளித்து விளையாடுகிறான்.
 யாரோ சிந்திவிட்ட சோற்றுப் பருக்கைகளை
 எறும்புகள் இழுத்துச் செல்கின்றன.
 வைக்கோற்போர் அருகே
 சிதறிய நெல்மணிகளை
 அணிற்பிள்ளைகள் தேடித் தின்கின்றன.
 வெறும் குப்பையைக் கிளறி
 கோழிகளை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறது
 கொண்டை வைத்த சேவல்.

நேற்றைய பூக்களை
 உதிர்த்துவிட்டிருக்கிறான் காலதேவன்.
 மேசையில் விரித்து வைத்த

புத்தகத்தின் பக்கங்கள்
நகர மறுக்கின்றன.

எந்தச் சலனமுமற்று
விடிகின்றது
மற்றுமொரு காலைப்பொழுது...

அந்தச் சோம்பலைத்
துடைத்தெறிகிறது
உன்னுடைய மொட்டுச் சிரிப்பு.

2022 பெப்ரவரி 18

பாலரஞ்சன் ஜெயபால்

36. சிறகுகள் எப்போ விரியும்?

37. ஏக்கம்

38. வஞ்சம்

39. தூக்கணாங்குருவிக்கூடும்
வெட்கைனும்

40. ஞானவிடியல்

சிறுகுகள் எப்போது விரியும்?

முட்டைக்குள்
 உறங்கிக் கிடக்கும்
 உன் சிறுகுகள்
 எப்போது விரியும்?
 இந்த இயற்கையை
 நீ
 எப்போது நுகர்வாய்?
 தென்றலின் மென்மையில்
 நீ
 எப்போது கிறங்குவாய்?
 சொல்!
 உன் சிறுகுகள்
 எப்போது விரியும்?
 தாயின் அரவணைப்பில்

கண்ட இன்பத்தை
 முட்டை திறந்து
 நீ
 வெளியேறிய பின்னும்
 கண்மூடி
 சுகித்துக் கிடக்கிறாய்.
 உன் உறவுகளோடு
 சேர்ந்து
 கூச்சலிட மட்டுமே
 தெரிந்த உன்
 சிறகுகள் எப்போ
 விரியும்?
 தாய் தரும்
 இரையில்
 திருப்தியுறும் நீ,
 நீயாகவே எப்போ
 இரை தேடுவது?
 ஒரு
 சுதந்திர வானில்,
 எதிர்காற்று முகம்மோத
 நீ
 எப்போதான் பறப்பது?
 போர்களும்த், போராட்டங்களும்
 மலிந்துபோன
 இந்த யுகத்தில்

உன் மூலமாய்
விடியலைக் காண
ஏங்கித் தவித்து,
ஆவலான எதிர்பார்ப்பில்
காத்துக் கிடக்கும்
எமக்காக சொல்
உன் சிறகுகள்
எப்போ விரியும்???

ஏக்கல்

அதிகாலைச் சேவலின்
 கூக்குரலும்,
 கூரைமுகட்டுச்
 சிட்டுக்குருவியின்
 சிருங்காரமும்,
 புல்நுனிப் பனித்துளிகளும்,
 காலைச்சூரியனின்
 வர்ணஜாலமும்,
 வானின் நிரமலமும்,
 பஞ்சமுகில்களின்
 சௌந்தர்யமும்,
 'துணையாய் நான்' என
 வருடிச்செல்லும்
 தென்றலும்,

அந்திச்சூரியனின்
அவசர விசாரிப்பும்,
சிணுங்கிச் செல்லும்
சின்ன மழையும்,
இரவின் மடியில்
வீதியில்
நறநறத்துக்கொண்டு
சோர்ந்து போகும்
மாட்டுவண்டிச் சில்லுகளும்,
மொட்டவிழ்க்கும்
பவழமல்லி வாசமும்,
இரவின் நிசப்தமும்,
நடுநிசியின் அமானுஷ்யமும்,
பாரதியின்
'பட்டுக்கருநீலப்புடவையும்
பதித்த நல்வைரமும்',
இனி நான்
ரசிப்பதெப்போ....?
எனக்கு
வேலை
கிடைத்து விட்டது!!

உஞ்சு

குறிவைத்து எறியப்பட்ட
 அந்தக் கல்லால்
 அழகியதோர்
 குருவிக்கூடு
 கலைந்து போயினது.
 தாய்க்குருவியும்
 தந்தைக்குருவியும்
 கூட்டில் இல்லாததால்
 கூட்டினுள் சிறைப்பட்டிருந்த
 பறக்கத்தெரியாத
 அந்தக் குருவிக்குஞ்சுகள்
 கூச்சலிட்டதில்
 மரக்கிளையிலிருந்த
 அந்த குருவிக்கூடு

ஆட்டம் கண்டது.
கீச்சுக்குரலில்
ஒரு குஞ்சு கத்தியது
“சகோதரே பயப்படாதீர்!
அசையாது அமைதியாய்
ஒற்றுமையாயிருங்கள்.
வீசப்பட்டது
வெறும் கல்லே!
உயிர்குடிக்கும்
துப்பாக்கி ரவையல்ல!!
பயம் கலைந்து போனாலும்,
உயிர்தப்பிய உணர்வில்
குருவிக்குஞ்சுகள்
கூச்சலை
உற்சாகக் கூச்சலாக்கின.
கூச்சல் வாளை முட்டிற்று.
இந்த களேபரத்தில்
பறக்கத் தெரியா
குஞ்சொன்று
தடுமாறி விழுந்து,
இடைக்கிளையில் சிக்கி,
தத்தி தத்தி
பறக்க முயற்சித்தது.
புத்தி சொன்ன முதற்குருவி
“ஐயோ விழுந்து விட்டானே!

என பதறியபடி
 எட்டிப்பார்த்தது.
 குருவிக்குஞ்சுக்கும்பலோ,
 தாம்
 சந்தோஷ எல்லையில்
 நின்றபடி,
 எட்டிப்பார்த்த
 குருவிக்குஞ்சை
 தலைக்குப்புற தள்ளிவிட்டன.!
 எதிர்பாரா அதிர்வில்
 இதயம் துடிக்க,
 நிலத்தில் வீழ்ந்த
 அந்தக்குருவியை,
 குறிவைத்து
 கல்லெறிந்த கயவன்
 ஆவலாய்
 எடுத்தபோது
 அது
 உயிரைவிட்டிருந்தது.

தூக்கணாங்குருங்குஷ்டு ரெட்டலைனுத்

ஓர் அதிகாலைப்போதின்
 ரம்ய மூச்சு!
 காலைக்கதிரவன்
 பொன்னாய்
 உலகமதை உருக்க,
 பார்த்தவிடமெல்லாம் தகதகப்பு!
 புட்களின் சந்தோஷக்கூக்குரல்
 விடியலை நோக்கி
 வரவேற்புகீதம் பாட,
 அதோ,
 அந்த மரக்கிளையில்
 அழகாய்... சின்னதாய்

ஒரு தூக்கணாங்குருவிக்கூடு!
 இரை தேடித்தரும் தாயும்
 இரத்தமாய் சிவந்த வாய்திறந்து
 இரை வாங்கும்
 குருவிக்குஞ்சும்!!
 வாழ்வில் தாத்பர்யம்
 கண்டு
 உருகிப்போனதென் மனசு!
 அழகில் லயித்து,
 ரசனையில் ஊறி,
 கற்பனையில் மிதந்து,
 எங்கோ சஞ்சரித்து
 பாடசாலை சென்றடைந்தபோது
 எனை
 ஆழ்ந்த மௌனமாய்
 வரவேற்றது,
 ரெட்டலைன்

ஞானஓயல்

பல்லக்கு சுமந்தகாலம்
 மலையேறி போனதும்
 மலையேறி,
 கூடைப் பல்லக்கை
 சுமந்துழைக்கும்
 நம்நாட்டு மன்னர்களே!
 கேளுங்கள்!!
 உங்கள் பல்லக்குதனில்
 உல்லாச பவனி
 வருவது
 மனித சதைப்பிண்டங்கள் அல்ல!
 அவர்கள்
 உழைக்கும் வர்க்கத்தின்
 உதிர மனிதர்கள்!

ஆம்!
 தேயிலைவேர்களின்
 தாகம் தீர்க்க,
 அன்று
 உழைத்த உடலை
 நிலத்தினுள்
 உழுது விட்ட
 உங்கள் பரம்பரையின்
 குருதிக் கொழுந்துகள்.!
 பச்சை மண்ணுக்குள்
 விதைக்கப்பட்ட
 பச்சிளம் உடல்களின்
 பசுமையான
 முகக்கணிகள்!.
 தோழர்களே!!
 உங்கள்
 கண்ணின் மணிகள்
 கவனத்தில்
 திளைத்த கணத்தில்
 உங்கள்
 நெற்றி சிந்திய
 வியர்வைத் துளிகளை
 இயற்கை
 கொழுந்துருவில்
 தேக்கிக் கொண்டது.!
 சிலநேரம்
 அவை

பூமிக்குள்
புதைந்திருந்தால்...
எரிமலையாய்
உருவாகியிருக்குமோ?
முதுகில்
கனத்த சுமையால்
தலைதாழ்த்திய
உங்களை
தனக்கடிமை என
தலைக்கனத்தவர்கள்
மார் தட்டிய காலம்
தலைகீழாய் போனதை
உணருங்கள்!!
உங்கள்
அறியாமைக் குளிருக்கு
வெள்ளையன்
போர்த்திவிட்ட
பேதமைப் போர்வைகளை
கிழித்தெறியுங்கள்!!!!
போராட்டங்களால்
தகர்த்தெறியப்படும்
பொய்களை, வஞ்சகத்தை,
போலிமைகளை
உணர்ந்து
தோள் கொடுங்கள்
நாட்டின்
ஞான விடியலுக்காய்..!!!!

அனார்

41. ஊஞ்சல்

42. கறிவேப்பிலை மரத்தில்
அன்பப்பழகுதல்

43. நாட்டுப்புறப் பாடலி

44. சிறுதி நீலைகள்

45. வெயிலின் நிறம் தனியை

ஊஞ்சல்

சாய்ந்து எழுந்த விருட்சம்
 வந்து செல்கின்ற மலைக்குன்று
 தள்ளாடுகிற ஆகாயம்
 இங்குமங்கும் ஓடியோடித் தேய்ந்த நிலா
 ஊஞ்சலில்
 தலைகீழாகப் பார்க்கிறேன் உலகத்தை

 காற்றுக் குழிகளுக்குள் போய்விழும்
 பொட்டுப்போல் முருங்கை இலைகள்

 ஊஞ்சலாடும் பெண்ணுக்கு
 சிரிக்க மட்டுமே தெரியும்

 பறவையொன்றின் தன்மைகளை
 கற்றுத்தருகிறது ஊஞ்சல்

எட்டித் தொடுகிறது
வானகத்தின் ஏழு வாசல்களையும்

அவளுக்கு பாலூட்டுகையில்
மௌனத்தை உறுஞ்சி
அசைந்தது கயிற்றுஞ்சல்

சிறுசுகள் கூடி
குதிப்பும் கூச்சலுமாய் ஆடிய
கொய்யாமரக் கிறுக்கூஞ்சல்

தண்ணீர் கரையைத் தொட்டாட
பழுத்துக் காய்ந்து தொங்கிடும்
தென்னோலை ஊஞ்சல்

ஊஞ்சல் கொண்டுபோய் எறிந்த எங்கள் உலகம்
சிவந்த தும்பிகளின்
கண்ணாடிச் சிறகைப்போல்
எதிலெதிலோ மோதிச் சிதைந்தது

ஆண்களென்றும்
பெண்களென்றும் பிரிந்தோம்
வயது வந்தவர்களாகி

எங்கள் ஊஞ்சலைத் தவறவிட்டோம்

கருவேப்பலை மரத்தில் அன்பைப்படித்தல்

கொழுத்த மழைக்காலத்தின் பிறகு
செழித்து அடர்ந்திருக்கும்
இலைகள் மட்டுமேயான கறிவேப்பிலை மரத்தினை
எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
அன்பின் பெருவிருட்சமாக

சமையலறை இடதுபக்க மணலில்
மிகவும் துணிச்சலுடன் நிற்கிறது
அவரவர் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப
ஆய்ந்து செல்கின்றனர்
இலைகள் மணமாகவும் ருசியாகவும்
இருப்பதில் மகிழ்வுடனும் திருப்தியுடனும்

விபரம் அறியாதவர்கள்
 திருடியும்
 கந்துகளை முறித்தும் விடுகின்றார்கள்
 குருத்து இலைகளை ஆய்கின்றனர்
 குருத்துகள் எளிதில் வாடிவிடக் கூடியன

பேராசைமிக்க வியாபாரி வருகிறான்
 அவனது தோற்றத்தில், பேச்சில்
 எச்சரிக்கையாய் இருக்கவேண்டும்
 எந்வொரு இலையையும் விடாமல்
 உருவிச் செல்வதே அவனது குறி

பின்பு
 அதே மரம்
 அவனே வியந்து மிரளும் அளவுக்கு
 துளிர்ந்து அடர்ந்து செழித்துவிடும்
 எதையுமே இழக்காத மாதிரி

கறிவேப்பிலை மரக்கந்துகளில்
 சிறு குருவிகள் அசைந்து விளையாடின
 இலைகளுக்குள் புகுந்து, மறைந்து
 தாவித் தாவி ஏதோவெல்லாம் பேசின

மரத்தின் ஒளிரும் முகம்
 பளிச்சிடும் பிரகாசம்
 வேறு ஒருபோதுமே காணமுடியா
 புது அழகுடன் இருந்தது

நாட்டுப்புறப் பாடல்

ஒரு வார்த்தைக்குள் ஒளித்துக்கொண்டேன்
நமது அந்தராங்கத்தை

கனிக்குள் புழுவாகி
அச்சொல் இனிப்பில் ஊறி நெளிகிறது

கனிகளைத் தராத மௌன மரமாகி
நீ மரத்துப் போகத் தொடங்கிய நாளில்
அந்த வார்த்தை

பெரும் மலையாக மாறிவிட்டிருந்தது
இறுகவும் பாழ்படவும் தொடங்கியது

தனியே நாட்டுப்புறப் பாடலைப் பாடிக்கொண்டே
மலையைச் சுற்றத் தொடங்கினேன்

ஆன்மாவின் செவிகளுக்கு கேட்கின்ற
 உன் மிருதுவான இசைக்கருவி
 மௌனத்தின் உறுப்பாகிவிட்டதா

வனப்பறவைகளது தானியங்களால்
 பசி தணிக்கிறேன்
 எதிர்ப்படும் அபாய விலங்குகளின் கண்களில்
 உன் இசையிலிருந்து மந்திரித்த
 பொடிகளைத் தூவுகிறேன்

“பாலாய் கொதிக்கிறேனே
 பச்சைபோல் வாடுறேனே
 நெய்யாய் உருகுறேனே
 உன் நினைவு வந்த நேரமெல்லாம் “

என் நாட்டுப்புறப் பாடல்
 மலையில் எதிரொலித்து வீழ்கிறது

இயூத் டுலைகஸ்

சாமர்த்தியங்களுடன் வருவான்

நேர்மையுடன் வருவான்

தந்திரங்களை வழங்குவான்

நம்பிக்கைகளை வழங்குவான்

நிறங்களை மாற்றிக்கொண்டிருப்பான்

ஒளியினை அணிந்துகொண்டிருப்பான்

தொடுவான்

உணர்வான்

அவனுடையவைகள் சுயநலன்கள் சார்ந்தவை

அவளுடையவைகள் தியாகங்கள் சார்ந்தவை

நிரந்தரமற்ற திசைகளில் அவனது பயணங்கள்

அவளது இருப்பு ஊன்றப்பட்ட பாறை

விரைவில் உதிரந்துவிடுகின்ற காயங்கள் அவனுக்கு

வலியில் ஆழமாகின்ற காயங்கள் அவளுக்கு

அவன் அவனது சார்பாகவே பேசுவன்
 அவள் மனதின் குரலை செவிமடுப்பவள்
 அவனது அனுபவம் பாடம்
 அவளது அனுபவம் வாழ்க்கை
 அவனது காதல் பொய்கள் சூடி சிறகடிப்பது
 அவளது காதல் உண்மையின் பாரத்துடன் மூழ்குவது
 அவனுடைய அரசியல் வெற்றி
 அவளுடைய அரசியல் அமைதி
 அவன் எப்போதும் அதே ஆண்
 அவள் எப்போதும் பெண்

வெயிலின் நுழை துணை

1.

நடுப்பகலில் என் வெறுமையுள்
 வெயில் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது
 சாந்தமாகவும்
 அதே நேரம் கனன்றபடியும்
 பகல்நேர ஆசுவாசத்தின் மறைவில்
 தனிமை தன் தந்திரங்களுடன் ஊடுருவுகின்றது
 வெயில் வீட்டிற்குள் வருகின்றது
 அதன் விருப்பப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறது
 பரிவும் வருடலுமில்லாத சிடுமுஞ்சைத்
 தூக்கிக்கொண்டு
 புழுங்கும் சர்வாதிகாரத்தை
 எங்கும் விசிறுகின்றது
 உக்கிரமாய் வியாபித்து இறுகிக்கிடக்கின்றன

எல்லாவற்றின் மீதும் தீவலைகள்
 இன்றைய நாளின் உண்ணத்தில்
 நெஞ்சில் தீய்க்கும் சுடுவெயிலில்
 எந்த தீர்மானங்களுமில்லை
 நீண்டு உயர்ந்த மரங்களுக்கிடையில்
 விழுந்து முகம்பார்த்தோங்குகின்ற
 அந்திவெயில் துண்டங்களில்
 என் தனிமையின் பெரும்பாரம்
 ரத்தமாய் கசிகின்றது

2.

தனிமையின் குரலிலிருந்து
 மெல்லிய விசம்பல் உதிர்கிறது
 பனிப்பொழிவைப் போன்று
 வெண்மையும் நடுக்கமும் மிக்கதாய்
 அரண்மனையின் நீண்டபடிகளின் கீழ்
 ஓநாயின் வடிவத்திலிருக்கிறது தனிமை
 உதாசீனம் செய்கின்ற
 ஒவ்வொன்றையும் அழுச்செய்கின்ற
 இலையுதிர்காலம் ...
 தீராத கவலைபோல் சிறியதும்
 பெரியதுமாய் மலைப்பாறைகள் ...
 நதியோரம் நீலச்சாயலுடன் ததும்புகின்ற
 வெறும் வானம் ...
 அணில் குஞ்சுகளின் விந்தையான ஒலிகள் ...
 அனைத்தும்
 தனிமை ஜன்னலில் விழுந்து தெறிக்கின்றன

மேமன்கள்

46. அவர்கள்

47. மரணங்களின் நேர்முக
வர்ணனை

48. வீழ்வது யாராயினும்...

49. ஆதிகளின்
புதைகுழிகளிலிருந்து

50. யாரோ எமக்கு எதிராக
நிற்கிறார்கள்

அவர்கள்

அவர்களின் முகங்கள்தான்
வெவ்வேறாய் இருந்தன.

அவர்கள்தான் எம்மை ஆண்டார்கள்
அவர்கள் எம்மை அழித்தார்கள்
அவர்கள்தான் எமக்காக உயிர்
துறந்தார்கள்.

அவர்களின் ஆதிக்கம்
எங்களின் எல்லா
அசைவுகளிலும் இருந்தது.

எங்களின் பண்பாட்டை
அவர்கள்தான் வடிமைத்தார்கள்.

எங்கள் பெண்களின் பண்பாட்டை
அவர்கள்தான் வடிவமைத்தார்கள்.

எங்கள் பெண்களின்
கற்பை அவர்கள்தான்
சோதித்துப் பார்த்தார்கள்.

எங்கள் குழந்தைகளின்
எதிர்காலத்தை அவர்கள்தான்
முடிவு செய்தார்கள்.

எங்கள் நா அசைவின்
கடிவாளம் கூட
அவர்கள் கைவசம்தான்.

எங்கள் சுவாசக் காற்றின் தூய்மையினை
அவர்கள்தான் தீர்மானித்தார்கள்.
அவர்கள் கசப்பானவர்களாகவே
காட்சி தந்தார்கள்
அதனால் உன்னத
உண்மையான சிரரால்
உணரப்பட்டார்கள்.

காலகட்டம் ஒவ்வொன்றிலும்
அவர்கள்
புதிய விருட்சங்களாய்
புதிய அடையாளங்களுடன்
தங்களைப் புதுப்பித்துக் கொண்டார்கள்

அவர்களின் அவதாரங்கள்
 ளங்கள் இருப்பையும்
 மரணத்தையும்
 நிச்சயம் செய்தன.

அவர்களை
 அழிக்கப் போவதாய்ச் சொல்லி
 பல தத்துவங்களை
 சுமந்து வந்த பலர்
 அவர்களாகவே மாறிப் போனார்கள்

அவர்களே
 நவீன கடவுள்களாய்
 மாயைகளை விதைத்து
 எல்லாவற்றையும்
 இயக்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள்

பல்லாயிரம் நூற்றாண்டுகளாய்
 அதிகாரம் எனும் அரிதாரம் பூசியபடியே
 அவர்கள் பிறந்து
 கொண்டே இருக்கிறார்கள்
 அவர்கள் வாழ்வதற்காகவும்
 நாங்கள் அழிவதற்காகவும்.

முனைப்புகளின் பேர்ப்புகள் உரிணை

செப்டெம்பர் 11க்கு

வெட்கத்தால் நாம்
தலைகள் குனியத்தான் வேண்டும்.

புதிய யுகத்தின் பிரணைகளான,
உன்னதமான நாகரிகமடைந்த குலத்தினரான
நாம் வெட்கத்தால்
தலைகள் குனியத்தான் வேண்டும்.

நூற்றுக்கணக்கான
மனித உயிர்களின்
மரணங்களின்
நேர்முக வர்ணனையை

ஓலி - ஓளி பரப்பாய்
பார்க்க கேட்க கிடைத்த
யுகத்தில் வாழ்ந்ததற்காய்

வெட்கத்தால் நாம்
தலைகள் குணியத்தான் வேண்டும்!

2001 அக்டோபர் 01

வீழ்வது யாராயினும்...

“வீழ்வது யாராயினும்
 வாழ்வது நாடாகட்டும்...
 என்போரே!
 எல்லாரையும் வீழ்த்தி
 வாழும் நாட்டில்
 யார் வாழ?
 புல்லா? பூண்டா?
 மரங்களா?
 மட்டைகளா?
 கொன்கிறீடீ கட்டைகளா?
 அரசு யாப்புக் கொண்ட
 மனிதர்கள் வாழா
 பிரமாண்டான
 மயானம் ஒன்று மட்டும்

ஒரு நாடாகுமா?
 தேசியம் என்றும்
 இறையாண்மை என்றும்
 வசியம் செய்யும்
 முறைமையைப்
 பேசிப் பேசியே
 வீழ்வது மனிதர்கள் என்றால்
 வாழ்வது எது?
 தனக்கென ஒரு
 கொடி கொண்ட
 ஒரு சுடுகாடா?
 வீழ்வது எதுவாயினும்
 வாழ்வது-
 அரசு யாப்பு, கொடி, எல்லைக் கோடு
 இவை இல்லா
 மனிதர்களாகட்டும்

2014 ஏப்ரல் 10

ஆத்களின் புதைகுழிகளில்ருந்து

1.

பெயர்த்தெடுக்கப்பட்ட கலை
காட்சிப் பொருளாக்கப்பட்டு
ஆதித்தன்மை அபகரிப்பு.
பின்னோக்கிப் பாயும்
நதிகள் சாத்தியமில்லை.
எல்லாப் பாய்ச்சல்களும்
முன்னோக்கியே.
விழிக்கும் திசையை
விழுங்கும் விசை.
அழுத்தப்படுகிறது
சகல போருக்கான

முன் அறிப்பாக.
 அழிவுக்கான கோரக்
 கரத்தின் எத்தனிப்பு
 சுழியோடி
 சுழியோடியே
 அதன் சகல அவதாரங்களிலும்
 மறக்கப்பட்டுவிடும் விடயம்-
 அதன் அழிவுக்கான
 கடைசி அத்தியாயம்
 எழுதப் போவது
 ஆதிகளின் ஆவிகளான
 விழிக்கும் திசைகள்தான் என்று

2.

மேற்கிலிருந்து வீசும்
 காற்றில்
 எப்பொழுதுமே
 மாறாத பாசிச நாற்றம்.

விறைத்த ஆண் - மையப் குறிகளாகளாய்
 உயர்ந்து நிற்கும்
 பின் நவீனத்துவக் கட்டிடங்கள் கீழே
 ஆதி விதைகளின்
 புதைகுழிகள்.
 குருதியின் சமநிறம்

மறக்கப்பட்ட -மறைக்கப்பட்ட
நிற்பேத் தோல்களின்
போர்கள்

3.

கடிவாளங்கள்
சாட்டைகளாக மாறும் யுகம்
தொடங்கி விட்டது.

2014 மே 12

யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள்

யாரோ எமக்கு
எதிராக நிற்கிறார்கள்

வலதாய்
இடதாய்
சிவப்பாய்
பச்சையாய்
கறுப்பாய்
வெள்ளையாய்

யாரோ எமக்கு
எதிராக நிற்கிறார்கள்

மேற்காய்
தெற்காய்

கிழக்காய்

வடக்காய்

யாரோ எமக்கு

எதிராக நிற்கிறார்கள்

அடையாளம் காட்டாதவர்களாய்

அடையாளம் தெரியாதவர்களாய்

காலத்திற்கு காலம்

மூகமுடிகளை மாற்றியவர்களாய்

எம் கழுத்துகளுக்கு

கடிவாளம் வீச

திட்டம் போடுபவர்களாய்

யாரோ எமக்கு

எதிராக நிற்கிறார்கள்

எமக்கு எதிரே வர

அஞ்சுபவர்களாய்

உலகக் கவிதை நாள் (World Poetry Day)

என்பது ஆண்டுதோறும் மார்ச் 21 இல்

கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இது உலகம் முழுவதும் கவிதை

வாசிக்கவும், எழுதவும், வெளியிடவும்

மற்றும் போதனை செய்யவும்,

உலக்குவிக்கும் பொருட்டு யுனெஸ்கோ எனும்

ஐக்கிய பண்பாட்டு நிறுவனத்தால்

1999 ஆம் ஆண்டு அறிவிக்கப்பட்டது.

யாரோ எமக்கு எதிராக நிற்கிறார்கள்

•கெக்கிராவ ஸ்லைஹா •மாரிமுத்து சிவகுமார்

•வெலிமடை ரபீக் •தினுஷா மகாலிங்கம்

•முல்லை முஸ்ரிபா •சிவனு மனோஹரன்

•துவாரகன் •பாலரஞ்சனி ஜெயபால்

•அனார் •மேமன்கவி

தொழில்நுட்பம் - எம்.என்.சீரியர்-எம்.என்.சீரியர்

ISBN 978-624-99126-01-5

9 78624-99126-01-5

700/=

